

PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

Kouzláci

Mladá fronta

3

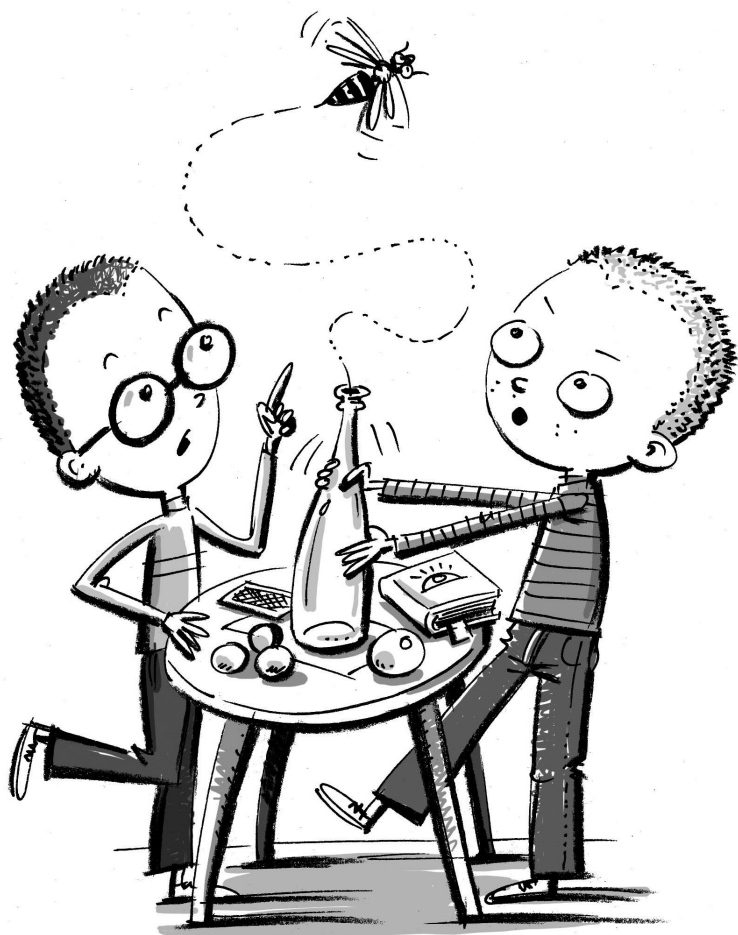
mišoš Kratochvíl

Kouzláci

pachatelé dobrých skutků 3

miloš Kratochvíl

Kouzláci

pachatelé dobrých skutků 3

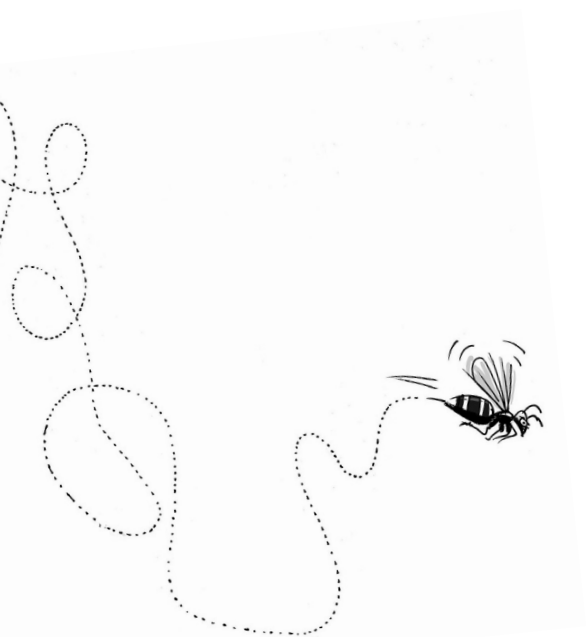

ilustroval milan Starý

Mladá fronta

Stejně jako v knížkách Puntíkáři a Duchaři i tady je všechno čistá pravda.

Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho nemohlo stát, tak je to nejspíš tím, že nemáte toho správného kamaráda!

Copyright © Miloš Kratochvíl, 2010

Illustrations © Milan Starý, 2010

ISBN 978-80-204-2321-4

Padouch Trpajs

S Filipem Fialkou jsme zvyklí, že nám za dobré skutky většinou nikdo nepoděkuje. Ale Trpajs Lojda se zachoval jako největší padouch!

Zatloukl, že chtěl nadobro ukončit povinnou školní docházku ve třetí třídě, protože ho při vyučování děsil zelený duch, a nepřiznal, že jsme ho pro školu zachránili my dva s Fialkou. Nebýt našich akcí ve třídě, v lese i na hřbitově, nikdy by nezjistil, že to, co považuje za zlého zeleného ducha, je voděnka nad katedrou! Ve chvilkách zaječího spánku s otevřenýma očima ji viděl jako zelenou skvrnu, která se vsakuje do učitelky.

Trpajs bude prostě nadosmrti Trpajs, když nedokáže přiznat pravdu. A přitom ten mezek moc dobře ví, kolik námahy nás jeho zachraňování stálo. I že to Filda odskákal, protože nakonec věřil na duchy už jenom on. A nejen na duchy. Začal věřit i na věštby, což bylo ještě horší, a vyneslo nám to další maléry.

Je to nespravedlnost... Padouch Trpajs chodí do školy už zase stejně nadšeně jako dřív, zatímco my s Fialkou máme k nadšení asi tak daleko jako do Číny! Ředitel Sojka ani učitelka Vlčková nám nevěří, že jsme chtěli svíčkami a vánočními františky vyhnat ze

třídy strašidlo a zachránit tím Trpajse Lojdu, učitelku i ostatní spolužáky. Jsou přesvědčeni, že jsme se pokoušeli školu zapálit. A myslí si to asi i školník Vavera. Možná ne tak úplně jako Soják a Vlčice, ale má na nás vztek kvůli čoudu a sazím, kterými jsme zmazali skoro půlku třídy. Nemluví s námi a my jsme tím pádem ve škole ztratili posledního dospělého člověka, který nás měl rád.

A to ještě není všechno! Ve škole nám teď skoro nikdo neřekne jinak než Duchaři...

Kolikrát jsme na tom byli s Fildou špatně, ale snad ještě nikdy jsme na tom nebyli takhle bídě. Filda to na sobě nedával moc znát. Jak žije jenom s maminkou, bez táty, naučil se snášet věci statečně. Vždycky ví o někom, kdo je na tom podle něj hůř než on a kdo potřebuje pomoc mnohem víc. Tohle já moc nezvládám. Přiznávám, že se někdy umím litovat, jako bych byl největší chudák na světě, takže jsem měl pocit, že jestli máme teď někoho zachraňovat, tak v první řadě sami sebe.

Citový vzťah

Doma to nebyla taky žádná sláva. Naši sice nevěřili, že bych byl takový pošuk, abych si vybral k zapálení školy vánočního františka, ale podezřívali nás s Fildou z toho, že jsme chtěli kouřem způsobit poplach, aby nám odpadlo vyučování, protože jsme něco neuměli nebo jsme zapomněli napsat úkol. Snažil jsem se jim vysvětlit, že jsme opravdu chtěli zachránit Trpajse Lojdu a o nic jiného nám nešlo.

„Kdybych měl vyčoudit školu pokaždé, když něco neumím, jezdili by tam hasiči obden!“ řekl jsem upřímně.

Maminka mi pleskla pohlavek, že není vhodná chvíle na legrácky a že bych měl mluvit vážně. Když jsem jí to zopakoval ještě jednou, protože to byla pravda, zvedla telefon a zavolala na mě tetu Marcelu.

Teta je psychiatrickou doktorkou a maminka ji k nám vždycky volá, když si neví rady, jak mi něco vysvětlit po dobrém. Marcela tedy u nás bývá mnohem častěji než normální tety v jiných rodinách. Jednu dobu, kdy se nám s Fialkou dost nedařilo, si sousedi v domě mysleli, že se k nám přestěhovala natrvalo... Teta mě už odmala odborně pozoruje a vždycky na mě objeví nějakou chybu. Radši se jí proto vyhýbám.

Ted' jsem ale zmizet nestačil. Maminka mě zamkla v pokoji a pak jsem si musel s tetou skoro hodinu povídat o Trpajsovi, o Vlčici, o strašidlech a různých duších a o tom, jestli se mi zdají sny víc zelené, nebo červené. Taky nakreslila dům jako naši školu, já musel desetkrát po sobě rozškrtnout sirku a teta sledovala, jestli ji držím plamínkem proti škole a kdy a jak ji sfouknu. Když jsem sfouknul tu poslední, pohládila mě a řekla našim, že mi šlo opravdu jen o zachránění Lojdy, aby neukončil předčasně školní docházku. Prý jsem tím dokázal citový vztah ke škole, spolužákům, učitelce a taky smysl pro povinnost.

Tohle jsem od tety nečekal. A naši zřejmě taky ne. Neřekli na to ani slovo, jen na sebe poulili oči jako dvě ryby. Ale hned jak teta odešla, chytil se táta za hlavu: „Slyšela jsi to?! Náš Michal a *citový vztah* ke škole...! Jestli s tím svým *citovým vztahem* ke škole přesvědčoval Lojdu, že tam musí chodit, tak to mohl myslet jediné jako pomstu! Jinak si to nedovedu vysvětlit.“ Otočil se na mě: „Michale, přiznej se, co ti Lojda udělal?“

„Dřív nic, ale teď je blbec,“ řekl jsem.

Táta zvedl obočí. „Hmmm, to nám Marcela odborně pomohla.“

A maminka mu snad poprvé v životě při debatách o tetě dala zapravdu. „No jo,“ vzdychla. „Je sice

doktorka, ale doktoři jsou taky jenom lidi a někdy se spletou.“

Tatínek za to vzal maminku do náruče, dal jí pusku a pak udělal z dlaní trumpetu a troubil fanfáru z radosti, že maminka už tetu na nikoho z nás nikdy nepovolá. Možná by troubil až do večera, ale ze dveří svého pokoje vykukovala Aneta a významně nás napomenula: „Mohl by tu být aspoň chvíli klid? Co si Dominik pomyslí!“

U nás totiž nově bydlí Šavrda.

Ppraštěný prknem

„Neříkej mu Šavrdla!“ opraví mě Aneta třeba pětkrát denně. „Jmenuje se Dominik.“

„Jmenuje se Dominik Šavrdla a Šavrdla je kratší!“ řeknu jí na to vždycky.

„O jedno písmenko!“

„Čím je ho míň, tím líp!“ zašklebím se na ni. Nevím proč, ale říkám si, že se mi ho třeba podaří takhle písmeno po písmenu od nás vymazat.

Šavrdla, Linhart a Tureček jsou největší paka ze všech osmáků, tři největší frajeři, nejděsnější geláci, ulepený palice... Na Šavrdovi je to zvlášť vidět, protože přehnaně vyrostl a i mezi osmáky

trčí jako žirafa mezi pakoněma. Možná je z něj Aneta zjančená právě proto, že je největší kolohnát. V zoo se taky vždycky zasekla u slonů a na menší zvířata už nebyla zvědavá. Miluje ho tajně snad od první třídy, jenže minulou středu se stala strašná věc: viděla ho, jak před školou machruje na skejtu, šla se tedy odpoledne podívat do skejtparku, jestli tam nebude, a Šavřda tam byl. Prkno se s tím slonem nějak splášilo, přešel Anetě nohu, praštil sebou a přerazil si kel, tedy přední zub, a nejspíš ho prkno prásklo i přes hlavu, protože jak vedl ségru domů, zjistil, že je hezká nebo že krásně kulhá... a už byl u nás.

Ne že by se k nám rovnou nastěhoval, ale mluví se o něm, jako kdyby seděl u nás v kuchyni i v obýváku. Aneta o něm začne blábolit, i když se jí jenom zeptáte, kolik je hodin nebo co chce k večeři. Fakt je mi jí někdy až líto, že má takovou poruchu, jenže ona se tváří významně, jako by se měla příští sobotu vdávat, a tím mě štve.

„Teď nemůžu, musím zavolat Dominikovi,“ odbude mě, kdykoli od ní něco chci, a hned mává mobilem.

Ale já zjistil, že většinou volá Šavřdovi jenom jako. Drží mobil u ucha a vykládá do něj, co právě dělá, přestože nedělá nic. Tak jsem ji při tom prozvonil. Přísahám, že dvě minuty koktala, než mi začala plynule nadávat!

Tátovi si vynadat netroufla, ale ať už s Šavrdou telefonovala doopravdy nebo jenom jako, byla vyděšená, že by ji ten její žirafák možná už nikdy nepřešel prknem, kdyby zjistil, že náš tatínek doma troubí fanfáry. Přišlo mi jí zase líto, ale za to napomínání jsem ji musel popíchnout: „Nedělej, že Šavrdka troubit neumí! Je to největší trumpeta ze školy!“

„Mami, ať toho nechá!“ zafňukala, a když ji maminka vzala pohledem pod ochranu, zasyčela na mě: „Ještě jednou mu řekneš Šavrdka a uvidíš!“

„On mně a Fildovi taky říká Ducháři!“ vybuchl jsem.

Štvalo mě, že nám tak ve škole říkají.

duchaři až do smrti?

Normálně mi přezdívky nevadí. Když mi Filda řekne Piskoři, zní mi to stejně, jako by mi řekl Michale nebo Součku. Přezdívkou má skoro každý. Kočí je Kočičák, Valouš je Balvan, Hurych Hurda, Kváček Kvak nebo Žabák, Lojda Trpajs, řídovi se říká Soják a Vlčkové Vlčice. Přezdívkou nemá snad jen Kotnour, a to asi jenom proto, že Kotnour zní spíš jako přezdívková než jako jméno.

Jasně že Sojka nechce být Soják a Vlčková Vlčice, ale z kluků se vzteká jenom Kadlečík, když mu říkáme Kaďous. Kaďous není úplně nejlepší, ale nám s Fildou by míň vadili Kaďousové než Duchaři. Duchaři jsou posměšek, jakože jsme cvoci, co věří na duchy a na strašidla. A říkají nám tak i ti, co by se večer neodvážili jít ani do sklepa nebo na půdu, natož na hřbitov!

Usoudili jsme, že jedinou možností, jak se přezdívkou zbavit, je nenechat si ji líbit. Kvak s Hurdou to od nás za Duchaře schytali hned ráno před školou, ale facky, co jsme dali ve třídě Kočičákovi s Kotnourem, jsme inkasovali zpátky i s úroky.

Po vyučování jsme si chladili šrámy u umývadla. Fil-da tvář a já ucho. To, co mi víc odstává. Je zajímavé, že mi vždycky zrudne víc, i když slíznu facku z druhé strany.

„Cvoci! Duchaři pomatený!“ zavřeštěli na nás od dveří Kočí s Kotnourem a zmizeli.

„Nejste cvoci,“ ozvalo se za námi.

Kdybych si v té chvíli nad umývadlem čistil zuby, leknutím bych si zabodnul kartáček mezi mandle. Měl jsem za to, že ve třídě už nikdo není a že na nás promluvil duch.

Ale nebyl to duch. Za námi stál Bertulík...

Kluk bez vysvědčení

Bertulík je náš spolužák. Už od první třídy. Nikdy jsem o něm nevyprávěl, protože nebylo co. Nevzpomínám si ani, že bych se o něm někdy bavil s Fildou Fialkou. Bertulík je tak nenápadný, že mu jednou v pololetí zapomněla Vlčková napsat vysvědčení!

Bertulík se jmenuje Robert Ulík, ale říká se mu Bertulík, když už mu někdo nějak řekne. A tenhle kluk stál za námi a vyděsil nás, což jsem viděl i na Fialkovi, protože mžikal očima.

„Bertulíku,“ vyhrknul jsem, „co ty tady...?“

Pokrčil rameny. „V Austrálii vjel listonoš na kole do mlhy a už ho nikdy nikdo neviděl,“ spustil Bertulík bez úvodu, jako kdyby u tabule odříkával *brzy, jazyk, nazývat*. „Nenašlo se ani jeho kolo, ale dopisy došly. Ta mlha byla taky nazelenalá.“

To už jsem mžikal očima i já.

„Nebo jeden vědec se naučil zapínat televizi silou myšlenky, a když umřel, ta televize začala najednou hrát. Zapnul ji jeho duch. Duchové jsou. Tak ahoj,“ řekl Bertulík suše, jako by všechna vyjmenovaná slova dovyjmenoval, otočil se a odcházel ze třídy.

„Bertulíku,“ probrali jsme se. „Ty nám chceš nějak pomoci, aby se nám neposmívali?“

„Ne. Ale tohle jsem vám chtěl říct.“

Filda ho chytil za rukáv. „Počkej...“

„Nemůžu, musím na poštu pro balíček,“ vyškubl se mu. „Já jen abyste věděli, že si o vás nemyslím, že jste blázni...“

Nechápali jsme, proč nám to všechno říká a o co mu jde, ale zdržovat jsme ho nechtěli, tak jsme šli na poštu

s ním. Bertulíkovi poslal někdo z Libanonu obaly od špaget. Svěřil se nám, že sbírá i obaly od makaronů, nálepky z tavených sýrů, lístky z kolotočů, vstupenky na hrady a do bludišť, razítka z opraven kol a kdovíco všechno.

To nás ale nezajímalo tak moc, jako zmizelý listonoš a duch, který zapíná televizi.

Bertulík řekl, že to ví z knížky o nevysvětlitelných záhadách, a přidal ještě další historky. O lidech, co zahnuhli za roh a vešli do jiného světa, o vojákoví, který se při hlídování rozplynul, a když se po čtvrt hodině zase zjevil na tom samém místě, měl vousy, jako by se týden neholil. A taky o městech duchů v Americe. V takovém městě to prý vypadá, jako že si všichni obyvatelé jenom někam na chvilku odskočili, a je tam zvláštní ticho, jaké nikdy nikdo neslyšel.

Jak si dovedu všechno hned představit i v barvách, bylo mi z těch děsivých příhod všelijak. „Hele, Bertulíku,“ hlas se mi trochu zadrhl, „když to čteš večer, dokážeš pak usnout?“

„Jo,“ odpověděl Bertulík klidně.

Filda mlčel. Asi přemýšlel, jestli jeho táta nezmizel v nějakém městě duchů, když se k němu a k mámě před sedmi lety z Ameriky nevrátil. Dopis od něj občas dostane, ale dopisy došly i tenkrát z Austrálie, když poštáka spolkla mlha i s kolem.

Já se snažil spíš prokouknout Bertulíka. O co mu může jít? Tři roky mlčí, a teď nám najednou přijde říct, že nás nemá za pošuky, když nás všichni ostatní za pošuky mají? Vyšla mi z toho jediná možnost: chce s námi kamarádit, protože žádné kamarády nemá.

„Bertulíku, jestli chceš, tak přijď v půl třetí na konečnou autobusu k můstku pod Bukovou stráň,“ plácl jsem ho do zad, jak se pleskáme s Fialkou.

Bertulík sebou cuknul, jako bych ho trefil prakem.

„Dík, Piskoři,“ hlas mu přeskočil. Klid, s jakým vyprávěl o všech těch tajemných a děsivých věcech, se v něm rozplynul jako ten voják na stráž. Zdálo se mi, že se i trochu třese: „Já s vámi nechci kamarádit! Nemůžu. Nemám na to dost dobrodružnou povahu.“

Bertulík zmizel tak rychle, že jsem fakt na chvíli zauvažoval, jestli není duch, a jak to udělal, že mi dokázal přečíst myšlenky.

Táta s tykadly a doktor fialka

Ten den navečer k nám domů vtrhla teta Marcela.

Táta se vyčítavě podíval na maminku. Věřil, že po tom, co teta odborně prohlásila, že mám silný citový vztah ke škole, ji k nám maminka hned tak nepozve.

Já se lekl, že teta zaslechla někoho z mých spolužáků, jak o mně vykládá, že jsem cvok, a jde zase za mnou. Aneta na ni jenom kývla a s mobilem na uchu klidně dál vrkala s nepřipojeným Šavrdou, a táta se sbalil v křesle do klubíčka jako ježek v ohrožení. Teta k nám totiž občas chodí i kvůli němu. Třeba když jí maminka prozradí, že si mezi obočím vytlačil propisovačkou důlek hluboký jako můj pupík, protože se mu nedaří vydolovat z hlavy větu, kterou by měla vykřiknout čokoládová tyčinka, aby na ni všichni dostali chuť.

Mně přijde legrační, že si dospělý člověk vymýšlí potrhlosti o mluvící čokoládě nebo šamponu. Nebo o kečupu, co se šel podívat na koridu a svou barvou rozdráždil býka víc než toreador červeným hadrem, takže býk lítal za kečupem a toreadora lidi vypískali... Maminka se tomu už dávno nesměje a tátovu práci kreativce v reklamní agentuře snáší čím dál hůř. Naposledy ji vytočilo, když táta nad její nepovedenou polívkou začal psát esemesku polívce v pytlíku, ať k nám přijede, že ji miluje a že se mu po ní stýská. To povolala tetu okamžitě.

Jenže přesně stejně, jako nesnáší máma tátovy žertíky, nesnáší táta povolávání tety k nám domů... Proto se při jejím vpádu přikrčil, i když měl čelo úplně hladké, bez důlku. Na hlavě měl jen Anetinu čelenku